

“Bog se poniža”

In v Betlehemu se rodi naš Bog: Jezus Kristus! — Zanj ni prostora v gostišču, ampak v hlevu. — Njegova mati ga povije v plenice in položi v jasli. Mraz. — Uboštvo. — Jožefov služabniček sem. — Kako dober je Jožef! — Z menoj ravna kot oče s svojim sinom. — Celo odpusti mi, če vzamem Dete v svoje roke in ga ure in ure nagovarjam s sladkimi in gorečimi besedami! ...

24. december

... Poljubim ga — poljubi ga še ti —
ter plešem in mu pojem in ga
imenujem Kralj, Ljubezen, moj Bog,
moj Edini, moje Vse! ... Kako čudovito
je Dete ... in kako kratka je desetka!
(Sveti rožni venec, Veseli del, 3)

Čisto naravno, kot vsak človek, je
prebil devet mesecev pod srcem
svoje Matere. Gospod je dobro vedel,
da ga je človeštvo silno potrebovalo.
Zaradi tega si je neznansko želel priti
na zemljo, da bi odrešil vse duše,
vendar se ni prenaglil. Prišel je ob
svojem času, kot pridejo na svet
ostali ljudje. Od spočetja pa do
rojstva nihče — razen svetega Jožefa
in svete Elizabete — ne zazna tega
čuda: da Bog prihaja med ljudi.

Božič je obdan tudi s čudovito
preprostostjo: Gospod prihaja brez
spremstva, nepoznan. Na zemlji sta
samo Jožef in Marija deležna božje
pustolovščine. Kasneje tudi pastirji,
ki jih angeli obvestijo. In potem še

modri z Vzhoda. Na ta način je potrjen transcendentni dogodek, v katerem se združita nebo in zemlja, Bog in človek.

Kako je mogoče, da nam srce otrdi, da se tako navadi na te prizore? Bog se poniža zato, da bi se mu lahko približali, da bi mu njegovo ljubezen vračali z našo, da se naša svoboda ukloni ne samo njegovi veličastni moči ampak tudi njegovi čudoviti ponižnosti.

Veličina Deteta, ki je Bog: njegov Oče je Bog, ki je ustvaril nebo in zemljo, in On je tam, v jasliah, *quia non erat eis locus in diversorio*, ker ni bilo na zemlji drugega prostora zanj, ki je gospodar vsega stvarstva. (*Jezus prihaja mimo, 18*)

.....

sl-si/dailytext/bog-se-poniza/ (23. Jan.
2026)